

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobkyně: **Ing. E. V.**, nar. X, bytem X, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, odbor stavební, se sídlem Mariánské nám. 2, 110 01 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 27. 6. 2012 čj. S-MHMP 293436/2012/OST/Ja,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ze dne 27. 6. 2012 čj. S-MHMP 293436/2012/OST/Ja se ruší a věc se vrací zpět žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je do jednoho měsíce od nabytí právní moci tohoto rozsudku povinen uhradit žalobkyni náklady řízení ve výši 3.000,- Kč.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2012 čj. S-MHMP 293436/2012/OST/Ja, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odboru stavebního (dále také jen „správní orgán prvního stupně“) čj. SZ MCP6/031464/2011/OV/Jed ze dne 24. 1. 2012, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 178 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění platném do 31. 12. 2012 (dále jen „stavební zákon“), jehož skutkovou podstatu naplnila tím, že:

- neuposlechla výzvu odboru výstavby Úřadu městské části Praha 6 ke zjednání nápravy čj. MCP6 043787/2011 ze dne 10. 5. 2011, aby ve lhůtě do dvou měsíců od jejího doručení dokončila plnění nařízení odstranění objektu tří garáží postavených na pozemku č .parc. 450/1 a 450/3 v k.ú. Břevnov u domu č.p. 1377 vše v k.ú. Břevnov. Výzva jí byla doručena dne 24. 5. 2011 a dne 23. 8. 2011 bylo při kontrolní prohlídce zjištěno, že předmětnou výzvu nesplnila a nedokončila v plném rozsahu odstranění stavby.

Od uložení pokuty za uvedené protiprávní jednání žalobkyně bylo dle § 11 odst. 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“) upuštěno, ale žalobkyni byla zároveň uložena povinnost uhradit náklady řízení v částce 1.000,- Kč podle § 79 odst. 1 a 4 přestupkového zákona ve spojení s ustanovením § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb.

Žalobkyně namítá, že původní stavební povolení, na jehož základě byla vystavěna část garáží až do výše horní strany překladů nad vjezdy, je stále platné, protože stavba podle něj byla zahájena bezprostředně po nabytí právní moci, tedy ve lhůtě podle § 67 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) (dále jen „starý stavební zákon“). Uvádí, že tato část stavby byla postavena pouze s nepodstatnou odchylkou od stavebního povolení, což je podle jejího názoru řešitelné při kolaudaci a není možno to považovat za rozpor se stavebním povolením.

V rozhodnutí ze dne 9. 1. 2007 čj. MCP6 089872/2006 o žádosti o dodatečné stavební povolení rozhodl prvostupňový správní orgán tak, že považuje změnu umístění, tvaru a půdorysných rozměrů za akceptovatelnou a nepodstatnou. Dle žalobkyně z této formulace stavebního úřadu jednoznačně vyplývá, že uvedená změna není v podstatném nesouladu s původním stavebním povolením a je proto řešitelná v rámci kolaudačního řízení podle § 81 odst. 4 starého stavebního zákona. Žalobkyně připouští, že výše zmíněné rozhodnutí bylo sice odvolacím orgánem zrušeno, avšak z jiných důvodů a nepodstatnost samotné změny půdorysu odvolací správní orgán nezpochybnil.

Před vyžděním trojúhelníkových částí příčných zdí určených pro uložení sedlové střechy tedy stavba nebyla stavěna jinak, než jak určovalo stavební povolení, a proto žalobkyně tuto část stavby neodstranila. Žalobkyně má za to, že rozhodnutí o odstranění stavby respektovala již tím, že byly zlikvidovány trojúhelníkové štíty pro usazení sedlové střechy a návratem k zastřešení plochou střechou je tudíž stavba v souladu s původním stavebním povolením.

Žalobkyně dále namítá, že ač žalovaný argumentuje tím, že rozhodnutí o odstranění stavby ze dne 2. 10. 2007, které bylo následně potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 1. 2008 je vykonatelné, nevypořádal se v odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že stavba nebyla k datu kontrolní prohlídky provedené dne 24. 1. 2008, v podstatném rozporu s původním stavebním povolením, čímž se dle žalobkyně napadené rozhodnutí stává nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

Žalobkyně má za to, že pozdější rozhodnutí o odstranění stavby je v rozporu s platným stavebním povolením a je tedy vykonatelné pouze v takovém rozsahu, aby nedošlo ke kolizi s rozhodnutím dřívějším. Předestírá tak názor, že rozhodnutí o odstranění stavby lze vztáhnout pouze na trojúhelníkové části zdí určené pro uložení sedlové střechy.

Žalobkyně dodává, že postup stavebního úřadu byl v celé věci poněkud nešťastný a při zjištění nepřijatelné odchylky budované stavby měl rozhodnout pouze o odstranění těch částí stavby, jež shledal nepřijatelnými. Dle žalobkyně by jediné takový postup byl v souladu se zásadou minimalizace zásahů správního orgánu do práv účastníků řízení a pokud by stavební úřad takto postupoval, k rozporu mezi jeho rozhodnutími by nedošlo.

Žalobkyně žalovanému vytýká také skutečnost, že považoval body 3) až 8) jejího odvolání za irelevantní, a proto se jimi nezabýval. Dle názoru žalobkyně se uvedenými odvolacími důvody zabývat měl a jelikož tak neučinil, je nutno napadené rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dodává, že podstatou zmíněných bodů je jednak argumentace k rozporu mezi stavebním povolením a rozhodnutím o odstranění stavby a také argumentace k nemožnosti odstranění stavby vzhledem k hrozícímu poškození veřejně prospěšných zařízení. Uvedená fakta měla být dle žalobkyně při rozhodování o přestupku vzata v potaz minimálně jako polehčující okolnosti.

Žalobkyně dále nesouhlasí s postupem správních orgánů, pro který jí nebylo umožněno účastnit se kontrolních prohlídek stavby, jež se konaly dne 24. 3. 2011 a 23. 8. 2011, přestože byly podnětem k zahájení přestupkového řízení. Uvádí, že jí účast byla znemožněna v důsledku toho, že jí ani v jednom z uvedených případů nebyla včas doručena výzva k účasti. Žalobkyně dále namítá, že na seznámení s výsledkem prohlídky má stavebník právo v jejím průběhu a za seznámení nelze tudíž považovat to, že se o výsledku dozví až v rámci přestupkového řízení. S ohledem na výše uvedenou argumentaci má žalobkyně za to, že přestupkové řízení nebylo řádně zahájeno, neboť se jeho počátek odvíjí právě od neplatně proběhlých kontrolních prohlídek.

Závěrem žalobkyně namítá, že stránky 2 až 5 napadeného rozhodnutí jsou označeny odlišnou spisovou značkou (S-MHMP 293453/2012/OST/Ja), než je uvedena na straně první. To dle jejího názoru vyvolává pochybnost, zda vůbec k tomuto rozhodnutí uvedené stránky patří, čímž napadené rozhodnutí budí dojem zmatečnosti.

Žalovaný k námitkám žalobkyně předně uvádí, že jak vyplývá již z odůvodnění napadeného rozhodnutí, porovnáním dokumentace ověřené ve stavebním řízení a dokumentace předložené k žádosti o změně stavby před jejím dokončením bylo zjištěno, že nebyla provedena pouze změna zastřešení stavby, která byla odstraněna, ale celá stavba byla provedena v jiných půdorysných rozměrech a tvarech. To ostatně dle žalovaného nepochybně ani sama žalobkyně v podané žalobě.

Žalovaný má tudíž za to, že byla provedena jiná stavba, než která byla v roce 2000 povolena a takovou stavbu objektu 3 garáží bylo proto nařízeno odstranit jako celek. Rozhodnutí stavebního úřadu čj. MCP6 061965/2007 ze dne 2. 10. 2007 ve spojení s rozhodnutím o odvolání čj. iS-MHMP 500091/2007/OST/Hn/Ja ze dne 23. 1. 2008. přezkoumával také Městský soud v Praze, který rozsudkem čj. 10 Ca 53/2008-52 ze dne 24. 9. 2010 žalobu proti uvedeným rozhodnutím jako nedůvodnou zamítl.

Z výše uvedených pravomocných a vykonatelných rozhodnutí žalovaný vycházel v projednávané věci a dodává, že mu nepříslušelo opětovně posuzovat otázku, o které již bylo rozhodnuto v rozhodnutí o odstranění stavby.

K námitce žalobkyně týkající se pozdě doručených výzev k účasti na kontrolní prohlídce žalovaný uvádí, že se touto odvolací námitkou zabýval již v napadeném rozhodnutí a zjistil, že stavební úřad provedl kontrolní prohlídku stavby dne 24. 3. 2011. K účasti na kontrolní prohlídce stavby konané za účelem prověření odstranění stavby vyzval stavebníky a vlastníky stavby garáží výzvou čj. MCP6 024725/2011 ze dne 11. 3. 2011, která byla žalobkyni doručena tzv. náhradním doručením dne 24. 3. 2011, tj. v den kontrolní prohlídky stavby. Žalovaný připouští, že správní orgán prvního stupně pochybil, když výzvu k účasti na kontrolní prohlídce stavby žalobkyni nedoručil s dostatečným předstihem. Zároveň však dodává, že v daném případě bylo možné provést ohledání stavby i bez přítomnosti vlastníků, neboť nebylo třeba vstupovat ani do stavby, ani na pozemek, na němž se garáže nacházejí. Kontrolní prohlídka byla dle žalovaného pouze podnětem k vydání výzvy ke zjednání nápravy - odstranění předmětného objektu tří garáží a zjištění z ní, stejně jako zjištění ze dne 23. 8. 2011 nebyla podnětem k zahájení přestupkového řízení, nýbrž sloužily jako podklady během přestupkového řízení. S ohledem na tuto skutečnost má žalovaný za to, že práva žalobkyně byla dostatečně respektována, pakliže byla v průběhu přestupkového řízení s uvedenými podklady seznámena a byla jí dána možnost vyjádřit se k nim.

Žalovaný odkazuje na ust. § 50 odst. 1 správního řádu, dle kterého mohou být podkladem pro vydání rozhodnutí zejména návrhy účetníků řízení, důkazy a skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Nemusí se tedy vždy jednat pouze o důkazy vzniklé v průběhu řízení. V souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu však musí být, pokud

nestanoví zákon jinak, účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost se k podkladům rozhodnutí vyjádřit, přičemž tuto povinnost žalovaný dle svého názoru splnil, což vyplývá z protokolu o ústním jednání ze dne 9. 1. 2012, kde byla žalobkyně seznámena s obsahem a závěry kontrolních prohlídek stavby ze dne 24. 3. 2011 a ze dne 23. 8. 2011.

K námitce řádně zahájeného přestupkového řízení žalovaný uvádí, že obsahem správního spisu je oznámení o zahájení přestupkového řízení včetně dokladu o doručení žalobkyni, dle kterého jí bylo řízení oznámeno tzv. náhradním doručením dne 30. 9. 2011.

Závěrem žalovaný konstatuje, že také dle obsahu žaloby nejsou pochybnosti o tom, že stavba tří garáží nebyla celá odstraněna, resp. nebyly odstraněny obvodové zdi a není tudíž pochyb, že se žalobkyně dopustila jednání, které je v rozporu s § 178 odst. 2 stavebního zákona, pro které byla posléze napadeným rozhodnutím uznána vinnou a od uložení pokuty bylo upuštěno.

K námitce označení stránek napadeného rozhodnutí odlišnými čísly jednacími žalovaný uvádí, že jde o zjevnou chybu v psaní a poukazuje na skutečnost, že v této věci vydal opravné usnesení čj. MHMP 1445449/2012/OST ze dne 6. 11. 2012. Žalovaný dodává, že uvedená formální chyba nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Pro lepší orientaci v celé věci soud krátce shrne skutkový průběh celého případu, který započal již v roce 2000 vydáním stavebního povolení na stavbu garáží a dospěl po letech až k vydání rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí, podle něhož se garáže mají odstranit.

Rozhodnutím Obvodního úřadu Městské části Praha 6 odboru výstavby čj. 1281/81/D/1377/Bř/00-Fiš ze dne 23. 5. 2000 bylo vydáno stavební povolení na umístění a provedení stavby tří garáží na pozemcích č.parc. 450/1 a 450/3, u domu č.p. 1377 vše v k.ú. Břevnov v Praze 6.

Po vydání stavebního povolení se žalobkyně a ostatní stavebníci rozhodli použít pro zdění stěn garáží původně nezamýšlené škvárobetonové tvárnice, kvůli jejichž odlišným rozměrům došlo ke změně půdorysu garáží. Poté co došlo k vybudování garáží na úroveň dveřních překladů, rozhodla se žalobkyně a další stavebníci pro další změnu oproti původnímu projektu, kdy původně plochá střecha měla být nahrazena sedlovou s malým sklonem. V důsledku toho musely být nad stávajícím objektem vyzděny čtyři trojúhelníkové štíty sloužící k usazení střechy.

Dne 13. 5. 2005 byli stavebníci vyzváni orgánem státního stavebního dohledu Úřadu městské části Praha 6 k zastavení nepovolených stavebních úprav.

Jelikož byli stavebníci přesvědčeni, že sedlová střecha je z architektonického hlediska pro objekt garáží vhodnější, podali dne 22. 6. 2005 žádost o povolení změny stavby před jejím dokončením. Dne 13. 7. 2005 odbor výstavby Obvodního úřadu Městské části Praha 6 přerušil řízení o zmíněné žádosti a vyzval stavebníky k doplnění podání. Uvedený požadavek na doplnění stavebníci odmítli.

Dne 31. 10. 2005 proto odbor výstavby Obvodního úřadu Městské části Praha 6 přerušil řízení o žádosti, proti čemuž se stavebníci dne 8. 11. 2005 odvolali. Dne 17. 2. 2006 pod č.j. MHMP-269195/2005/OST/Pe/Ja odbor stavební Magistrátu hl. m. Prahy prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že žádost stavebníků ze dne 22. 6. 2005 zamítl s odůvodněním, že změnu stavby před dokončením je možno projednat pouze předem, nikoli v případě, že se změnou stavby již bylo započato.

Pro výše uvedené skutečnosti dne 29. 5. 2006 odbor výstavby Městské části Praha 6 zahájil řízení o odstranění stavby garáží, přičemž neopomněl stavebníky poučit dle § 88 odst. 1 písm. b) starého stavebního zákona, že mohou požádat o její dodatečné povolení.

Dne 20. 9. 2006 proto byla podána žádost o dodatečné povolení stavby, o níž rozhodl výše zmíněný správní orgán rozhodnutím ze dne 9. 1. 2007 čj. MCP6 089872/2006. Daným rozhodnutím povolil stavbu na větším půdorysu změněném proti stavebnímu povolení z roku

2000, kdy změnu umístění, tvaru a půdorysných rozměrů garáží považoval za akceptovatelnou a nepodstatnou. Zároveň však nařídil odstranění trojúhelníkových nástaveb čtyř příčných stěn sloužících k uložení konstrukcí sedlové střechy z důvodu narušení původní architektonické jednoty celku.

S posledně jmenovanou částí rozhodnutí stavebníci včetně žalobkyně nesouhlasili, a proto dne 16. 1. 2007 podali odvolání, o němž rozhodl dne 10. 5. 2007 odbor stavební Magistrátu hl. m. Prahy pod č.j. S-MHMP 97592/2007/OST/Pe/Ja. Ten výše uvedené rozhodnutí zrušil v celém rozsahu a věc vrátil k novému projednání s odůvodněním, že pokud nelze dodatečně povolit stavbu celou podle předložené dokumentace, nebo stavebník po výzvě dokumentaci neupraví podle požadavků stavebního úřadu, pak musí být nařízeno odstranění celé stavby a nikoliv pouze její části.

Dne 11. 6. 2007, proto odbor výstavby Městské části Praha 6 oznámil stavebníkům pokračování v řízení a současně je upozornil, že mohou ve lhůtě 60 dnů podat žádost o dodatečné povolení stavby, přičemž mj. jasně stanovil, že garáže musí být zastřešeny plochou střechou. Stavebníci však dne 24. 7. 2007 výše zmíněnému správnímu orgánu sdělili, že trvají na zastřešení střechou sedlovou.

Rozhodnutím č.j. MCP6 061965/2007 ze dne 2. 10. 2007 nařídil odbor výstavby Úřadu Městské části Praha 6 odstranění celé stavby garáží. Proti tomuto rozhodnutí podali stavebníci dne 8. 10. 2007 odvolání, o kterém rozhodl stavební odbor Magistrátu hl. m. Prahy dne 23. 1. 2008 pod č.j. S-MHMP 500091/2007/OST/Hn/Ja tak, že prvostupňové rozhodnutí změnil v podmínce č. 3 pro odstranění stavby a ve zbytku odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil. Posledně uvedené rozhodnutí napadli stavebníci dne 17. 3. 2008 žalobou. Rozhodnutí o nařízení odstranění stavby a jeho zákonnost byla tudíž přezkoumána Městským soudem v Praze na základě správní žaloby podané žalobkyní a dalšími dvěma stavebníky a rozsudkem čj. 10Ca 53/2008 - 52-61 ze dne 24. 9. 2010 bylo rozhodnuto tak, že se žaloba zamítá.

Dne 24. 3. 2011 byla na místě stavby uskutečněna kontrolní prohlídka za účelem zjištění plnění rozhodnutí o odstranění stavby. Jelikož bylo zjištěno, že odstraněny byly pouze trojúhelníkové štíty a zbytek stavby stojí, byla dne 10. 5. 2011 Úřadem Městské části Praha 6 vydána výzva ke zjednání nápravy dle § 134 odst. 2 stavebního zákona, t.j. k dokončení odstranění objektu tří garáží a to ve lhůtě dvou měsíců od dne doručení výzvy.

Dne 14. 6. 2011 zaslal odboru výstavby Úřadem Městské části Praha 6 jeden ze stavebníků (manžel žalobkyně) dopis, v němž upozornil na skutečnost, že by kompletním odstraněním stavby hrozilo poškození cesty vedoucí ke garážím a především pak teplovodního potrubí vedeného pod cestou na cizím pozemku.

Dne 23. 8. 2011 proběhla další kontrolní prohlídka, při které bylo zjištěno, že stavba objektu tří garáží nebyla ve stanovené dodatečné lhůtě odstraněna a stavebníci výše uvedenou výzvu ke zjednání nápravy ignorovali. Na základě těchto zjištění byl podán interní podnět k projednání přestupku, kdy jednání stavebníků bylo kvalifikováno jako jednání naplňující skutkovou podstatu přestupku dle § 178 odst. 2 stavebního zákona v tehdy účinném znění.

Rozhodnutím Úřadu městské části Praha 6, odboru stavebního ze dne 24. 1. 2012 čj. SZ MCP6/031464/2011/OV/Jed byla žalobkyně uznána vinnou, že se dopustila přestupku dle § 178 odst. 2 stavebního zákona tím, že neuposlechla výzvy k odstranění závady zjištěné při kontrolní prohlídce stavby. Od uložení pokuty za uvedené protiprávní jednání žalobkyně bylo upuštěno neboť v předmětné věci konal aktivně především další ze stavebníků (manžel žalobkyně), o jehož přestupku bylo rozhodnuto samostatným rozhodnutím. Žalobkyni byla uložena povinnost uhradit náklady řízení v částce 1.000,- Kč podle § 79 odst. 1 a 4 přestupkového zákona ve spojení s ustanovením § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.

Městský soud v Praze přezkoumal dle ustanovení § 75 s. ř. s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **je důvodná**.

Po stránce skutkové není ve věci sporu o skutečnosti, že žalobkyně kompletně neodstranila objekt tří garáží postavený na pozemcích č. parc. 450/1 a 450/3, u domu č.p. 1377 vše v k. ú. Břevnov v Praze 6.

Za účinnosti starého stavebního zákona č. 50/1976 Sb. existovala specifická skutková podstata přestupku, za který bylo možné v případech, kdy nebylo respektováno rozhodnutí o odstranění stavby uložit pokutu od 25 000 Kč do 50 000 Kč (srov. § 105 odst. 3 písm. d/ starého stavebního zákona). Současná úprava však uvedenou skutkovou podstatu nepřejala, čímž byly stavební úřady postaveny před otázkou, jakým způsobem vymáhat v případě pravomocného rozhodnutí o odstranění stavby jeho provedení.

Dle názoru soudu se jako právně nejčistší jeví postup, kdy stavební úřad přistoupí k exekuci rozhodnutí o odstranění stavby. Exekuce neboli výkon rozhodnutí je nuceným splněním povinnosti, která byla uložena určitému subjektu a nebyla jím v určené lhůtě dobrovolně splněna. Exekucním titulem je dle ustanovení § 104 písm. a) správního řádu vykonatelné rozhodnutí, v němž je jednoznačně vymezena povinnost, jejíž splnění má být vynuceno. V tomto případě se jedná o povinnost odstranit stavbu buď z důvodů uvedených v § 88 odst. 1 písm. b) starého stavebního zákona což je rozhodnutí, které se stává vykonatelným dnem, jímž uplynula lhůta ke splnění povinnosti a současně je v právní moci.

Přestože byla v řešené věci splněna veškerá výše uvedená kritéria k provedení správní exekuce, přistoupily správní orgány k postupu, který se soudu jeví poněkud krkolomným, kdy na základě zjištění z provedené kontrolní prohlídky dle § 133 stavebního zákona vyzvaly žalobkyni k dokončení odstranění celé stavby garáží, čímž jí prakticky znovu udělily tutéž povinnost jaká vyplývala již z pravomocného rozhodnutí o odstranění stavby a jelikož žalobkyně výzvou uloženou povinnost nesplnila, posoudily její jednání jako přestupek dle § 178 odst. 2 stavebního zákona.

Podstata žalobní argumentace žalobkyně stojí na úvaze, že část garáží, která nebyla odstraněna, byla *de facto* povolena stavebním úřadem v roce 2000, a proto není třeba ji odstraňovat, což je názor, jenž žalovaný neakceptuje.

Soud s uvedenou námitkou žalobkyně nesouhlasí a dává v tomto ohledu za pravdu žalovanému. Pravomocné rozhodnutí o odstranění stavby, jehož zákonnost přezkoumával také zdejší soud v řízení vedeném pod sp. zn. 10Ca 53/2008 jednoznačně ukládalo žalobkyni povinnost kompletně odstranit objekt garáží a tato povinnost byla žalobkyni opakovaně uložena také výzvou ke zjednání nápravy ze dne 10. 5. 2011. Řízení o odstranění stavby bylo zahájeno dne 29. 5. 2006 dle příslušných ustanovení starého stavebního zákona. Impulsem, který toto řízení vyvolal byly změny na stavbě, které žalobkyně a další stavebníci prováděli na stavbě garáží, aniž pro ně měli povolení. Šlo především o vytažení stěn do trojúhelníkových štítů pro usazení sedlové střechy, avšak odlišné byly také rozměry stavby a to co do rozměrů a půdorysu. Žalobkyně opakovaně odkazuje na rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, který rozhodnutím ze dne 9. 1. 2007 shledal odchýlení se od původních půdorysných rozměrů za nepodstatné a nařídil pouze odstranění štítů. Nutno však podotknout, že dané rozhodnutí

bylo zrušeno nadřízeným správním orgánem a nelze tudíž přisvědčit námitkám žalobkyně, která se tohoto rozhodnutí domáhá.

Přestože byla žalobkyně v průběhu řízení o odstranění stavby opakovaně upozorněna, že lze v případě garáží dodatečně povolit pouze stavbu, která bude mít plochou střechu, jež byla zanesena v povoleném projektu z roku 2000, opakovaně trvala na střeše sedlové a snažila se o její dodatečné povolení a ignorovala veškeré výzvy a poučení správních orgánů, byť z nich bylo zřejmé, že v případě nedodržení pokynů stavebního úřadu hrozí odstranění celé stavby, která ani ve stávajícím stavu nebyla v souladu se stavebním povolením, jelikož nerespektovala původní půdorys a rozměry stěn. Žalobkyně přesto trvá na tom, že dosud neodstraněná část stavby není v podstatném nesouladu s původním stavebním povolením a jde pouze o nepodstatnou odchylku od stavebního povolení, která je řešitelná při kolaudaci a není možno ji tudíž považovat za rozpor se stavebním povolením. K tomuto soud uvádí, že předmětná námitka obsahově směřuje proti rozhodnutí o odstranění stavby a soudu již v této věci nepřísluší hodnotit jeho zákonnost. Žalobkyně si musela být vědoma, že pakliže bude rámci odvolacího řízení a posléze také řízení před správním soudem potvrzena zákonnost rozhodnutí, které jí ukládalo odstranění celé stavby, bude její povinností takové rozhodnutí respektovat. Měla zároveň dostatek prostoru, aby v rámci odvolacích námitek, respektive správní žaloby prokázala, že jde o rozhodnutí nezákonné, což se jí nepodařilo a městský soud její žalobu rozsudkem čj. 10 Ca 53/2008-52 ze dne 24. 9. 2010 zamítl.

Uvedené řízení o odstranění stavby však není předmětem přezkumu v právě projednávané věci. Relevantní je naopak skutečnost, že torzo garáží, které nebylo odstraněno, není v souladu s původním stavebním povolením z roku 2000 a neobstojí tudíž námitka, že jde o stavbu povolenou. Dle soudu je nutno dát za pravdu žalovanému v závěru, že žalobkyně nerespektovala rozhodnutí o odstranění stavby a poté ani výzvu ke zjednání nápravy čímž, naplnila znaky skutkové podstaty přestupku dle § 178 odst. 2 stavebního zákona v rozhodném znění, když neodstranila stavbu v plném rozsahu. Nelze přisvědčit postupu, kdy si žalobkyně uloženou povinnost vykládá po svém a respektuje ho pouze částečně a v rozsahu, který sama uzná za vhodný.

Stejně tak nelze souhlasit, že by pozdější rozhodnutí o odstranění stavby bylo v rozporu se stavebním povolením, podle něhož byla postavena dosud neodstraněná část objektu garáží. Především je nutno upozornit na fakt, že torzo garáží nebylo postaveno v souladu se stavebním povolením z roku 2000, což umožňovalo správním orgánům zahájit řízení o odstranění stavby dle § 88 odst. 1 písm. b) starého stavebního zákona. Z díkce uvedené právní normy jednoznačně vyplývá, že zákon umožňuje stavebnímu úřadu nařídit odstranění pouze takové stavby, která je stavbou zřízenou bez povolení nebo v rozporu s ním, což znamená, že takto lze postupovat jen v těch případech, kdy povolení nebylo vydáno vůbec nebo nebylo stavebníkem respektováno, jako je tomu v případě žalobkyně. Ani tato námitka tedy před soudem neobstojí. Názor žalobkyně, že stavba byla stavěna s minimální odchylkou oproti stavebnímu povolení byl opět vyvrácen již v rámci řízení o odstranění stavby, které probíhalo o stavbě jako celku a nikoliv pouze o konkrétních prvcích či částech stavby.

Žalobkyně dále žalovanému vytýkala, že v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal čtyři odvolací námítka, v důsledku čehož je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Konkrétně uváděla námitku, že úplné odstranění stavby nelze provést také s ohledem na hrozícímu poškození cesty a pod ní přeložkou uloženého teplovodního potrubí.

Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Nedostatkem důvodů je nutno rozumět nejen nedostatek skutkových důvodů, o něž správní orgán opřel své rozhodnutí, ale dle konstantní judikatury

správních soudů také případy, kdy se odvolací správní orgán nevypořádá s některou z uplatněných odvolacích námitek.

Posouzení námítky žalobkyně týkající se možného ohrožení okolí v důsledku kompletního odstranění stavby považuje soud za podstatné z hlediska projednávané věci, jelikož v průběhu více než tří let, které od ukončení řízení o odstranění stavby uplynuly, nelze vyloučit změnu okolností, jež mohou podstatným způsobem odstranění stavby ovlivnit. Správní orgán byl povinen zahrnout do napadeného rozhodnutí úvahu o zmíněné námitce byť by např. uznal, že jde o námitku hypotetickou či nedůvodnou. Uvedená námitka byla vznesena již po doručení výzvy ke zjednání nápravy, kterou byla žalobkyni opakovaně uložena povinnost, pro jejíž nesplnění s ní bylo posléze zahájeno přestupkové řízení a byla zopakována také v rámci odvolání v průběhu přestupkového řízení.

Pokud se žalovaný vznesenou odvolací námitkou nikterak nezabýval, omezil zároveň možnosti žalobkyně v rámci nynějšího soudního přezkumu. Žalovaný ponechal jeden ze zásadních odvolacích bodů nezodpovězený, a své rozhodnutí tak zatížil vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Městský soud proto napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobkyně se mýlí pokud uvádí, že podnětem k zahájení přestupkového řízení byly kontrolní prohlídky, ke kterým nebyla náležitě přizvána a tudíž nelze považovat přestupkové řízení za řádně zahájené. Byť bylo přestupkové řízení v dané věci zahájeno na základě skutečností zjištěných během prohlídek stavby ve dnech 24. 3. 2011 a 23. 8. 2011, kdy po první prohlídce byla žalobkyně seznámena s výsledkem kontroly a byla vyzvána k odstranění stavby v plném rozsahu, důvodem pro zahájení přestupkového řízení nebyly kontrolní prohlídky, ale skutečnost, že žalobkyně ani přes výzvu vyplývající ze závěrů první kontrolní prohlídky neodstranila zbytek stavby. Ze správního spisu vyplývá, že zahájení řízení bylo žalobkyni oznámeno tzv. náhradním doručením dne 30. 9. 2011 a bylo zahájeno v souladu se zákonem.

Byť byla výzva k účasti na kontrolní prohlídce žalobkyni doručena náhradním doručením teprve v den, kdy se kontrolní prohlídka konala, nespátřuje v tomto pochybení další důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí. Je zřejmé, že se zjištěními získanými při kontrolní prohlídce byla žalobkyně seznámena a nutno dodat, že tyto nijak nezpochybňovala. Pakliže správní orgán zjistil, že je schopen kontrolní prohlídku provést i bez přítomnosti žalobkyně, nelze mu takový postup v tomto konkrétním případě vytýkat.

Konečně jako důvodnou neshledal soud ani poslední námitku žalobkyně, že stránky 2 až 5 napadeného rozhodnutí jsou označeny odlišnou spisovou značkou (S-MHMP 293453/2012/OST/Ja), než je uvedena na straně první. Z obsahu rozhodnutí, plynule navazujícího textu všech stran a jejich logické i obsahové provázanosti je zřejmé, že strany nepatří k jinému rozhodnutí a že jde pouze o písařskou chybu spočívající v překlepu, jež byl ostatně opravným usnesením ze dne 6. 11. 2012 napraven.

Městský soud uzavírá, že vzhledem k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o možné překážky bránící kompletnímu odstranění stavby garáží nemohl vypořádat žalobní námitky, které se této části napadeného rozhodnutí dotýkají, neboť není sto předjímat dosud nevyřešené úvahy žalovaného. Z uvedených důvodů shledal soud žalobu ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. důvodnou, napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení bez jednání zrušil a věc žalovanému v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady vynaložené žalobkyní na dané řízení představují náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč a žalovaný je tudíž povinen uhradit žalobkyni uvedenou částku.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. srpna 2014

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně